

• בלה זקצר •

"אז תזכרו את סבתא בלה"...

איזה יום... כל כך מתאים. להגיד שלום וללכת. אז תזכרו את סבתא בלה בשנים הרבות והיפות של חייה.

אדם נולד ומת שלא מתוך בחירה - בפרוודור חייב הוא מוצא לו את הדרך שיהיה לו מעניין, שיהיה מלא נחת, שתמצא בו השמחה, ויהיו הרעיונות של עבודה וקיבוץ - ובעיקר משפחה.

עוברות העונות של השנה - נולדים שני בנים - צביקה ואברהמיק. הם מתחתנים ונולדים הילדים, והנכדים, והנינים - וסבתא בלה רושמת. רושמת תאריכי יום הולדת, יום נישואין, כתה או חג מחזור, גיוס ושחרור מצה"ל - והיא מקפידה להיות הסבתא של המשפחה.

אז תזכרו את סבתא בלה בשנים הרבות והיפות של חייה.

הבית היה תמיד מבריק, שולחן הזכוכית בירוק בקבוק, הנעליים המצוחצחות, אף טיפת אבק - תמיד הבית היה לקראת חג, סדר פסח, מפה לבנה - ותמונות של משפחה גדולה משני בנים. חולצה לבנה עם תחרה ומכנס מגוהץ בקיפול, גינה עם צפורי גן עדן, שכנות לשיחה על כוס קפה, תקון מדויק במחסן, מילים ברוסית, פסנתרנית וספורטאית בנעוריה, אלבומים של תמונות וזקצר בעלה ז"ל.

פעמים רבות אמרו שלא תחזיק מעמד, והנה, ו-או-טו-טו אבל... אדם נולד ומת שלא מתוך בחירה - וכולם שמחים בהולדתו ועצובים בלכתו.

מי יוכל להבין את הנצח, את ה"לעולם", את הדרך לאי-שם?... פרוודור הייה של סבתא בלה היה מלא וגדוש בכל אלה - ויותר. הקצה היה מוקצה, היה קוצי, היה קשה, כמו הפרידה, כמו היום. איזה יום... כל כך מתאים. להגיד שלום וללכת.

נזכור אותך בשנים היפות של חייך.